

gennemsnitlig have i Indtægt, mener jeg er en stor Uret. Jeg mener, at vore Statsfunktionærer bør staa i Klasse med de andre Samfundsborgere. (Afbrydelse). Jeg har ikke stemt for disse Love, jeg har modarbejdet dem, saa længe jeg kunde. (En Stemme: De stemte for Officerslønningerne). Det er en Selvfølge. Naar den ene faar, maa den anden ogsaa have, det er sikkert. Det skal man nok lære af Erfaring, at naar det ene Hold faar Forhøjelse, kan man umulig unddrage det andet Forhøjelse. De Herrer gøre et stort Nummer ud af dette med Officerslønningerne, men for Amtmandslønningerne stemte de dog. Mulig stemte de ikke for, at Departementscheferne fik forhøjede Lønninger, men det nytter ikke, de gøre sig store paa noget saadant, naar de gaa med til at give de mange Penge ud. Nu kunne de Herrer jo fortælle dem, hvis Vilkaar de ville højne, hvor Pengene ere gaaede hen, og at der nu ingenting er at hjælpe med, men det ville de helst skjule.

De Herrer have et eget Snit paa at føre Lønningslove igennem. Jeg husker for et Par Aar siden, hvorledes de brugte en Mængde Love som Agitationsmiddel, og jeg husker, at et Par Aar i Forvejen talte det ærede Medlem fra Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) en hel Del om, at vore Tjenestemænd maatte have hver syvende Dag fri, som alle andre Mennesker have det — det Agitationsmiddel har han brugt længe. Da Sagen kom for Udvalget, blev der talt om dette Spørgsmaal, og vi vare af den Mening, at der maaske kunde være nogen Rimelighed i at give denne Fridag, men ganske vist under den Forudsætning, at det skulde fradrages i de Lønninger, som vare foreslaaede. Men da de Herrer hørte det, tav de ganske stille med dette Krav. Saasart det begynder at lysne i den finansielle Horisont, skal det ikke være længe, inden de ærede Medlemmer og andre komme med deres Fordringer. Naar der er gaaet 2 Aar, ville de nok komme med Krav om, at Funktionærerne skulle have, hvad de ikke maatte faa den Gang, nemlig over 20 pCt. Tillæg. Det vil koste Statskassen mindst $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og faa de saa hver syvende Dag fri, vil der ogsaa dertil gaa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. I Fjor blev der tillagt Lønningsklasserne 565,000 Kr. i Henhold til tidligere Forudsætninger, fordi de andre havde faaet, og saadan vil det gaa helt igennem. Efterhaanden som vore Ætater forøges i Tal, vil denne urimelige Lov gøre sin Virkning, og vi ville komme

langt op imod de 10 Mill. Kr. inden vi naa at give dem de Tillæg, de skulle have, ja maaske ere vi der allerede. Det blev i Fjor godtgjort af den højtærede daværende Finansminister, det nuværende ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at Udgiftsforøgelsen ved Lønningsloven af 27. Maj 1908 var 7,800,000 Kr., de andre Paalæg ere komne til siden. Det er uomtvisteligt, at det er der, Hunden ligger begravet, det er det, som har gjort vor økonomiske Stilling saa slet. Der tales om de $31\frac{1}{2}$ Mill., men de repræsentere kun 3 Aars Udgifter til de forhøjede Lønninger, og det er Forhøjelser, som man kunde have sparet uden at gøre Uret mod dem, som fik dem, men vi have derimod gjort Uret imod det øvrige Samfund.

Det er uhyggeligt at se den Jagen, der er efter Statens Pladser. Man nøjes ikke med gode anbefalinger, Folk skulle protegeres ind i Statens Tjeneste, naar de overhovedet skulle komme der, men er det retfærdigt overfor det øvrige Samfund? Der er sikkert mange unge Mennesker, som uddanne sig i den Tro, at de kunne komme i Statens Tjeneste, men de komme der aldrig, og deres Løbebane er da i mange Henseender ødelagt, fordi dette Haab er glippet for dem. Det forekommer mig, at selv om der lyder nok saa mange Røster, selv om det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i sin Tid sagde, at Staten skal være en god Arbejdsgiver og til Gengæld forlange et godt Arbejde af sine Funktionærer og forlange, at de ingen Opposition skulle gøre, tror jeg ikke, at den Slags Advarsler nytter. Nej, der er kun en Regel, den højtærede Regering har at bygge paa ved Lønningstillæg, det er, hvor stærk en Tilslutning der er fra andre Sider. Vi skulle selvfølgelig have kvalificerede Folk, og heldigvis have vi mange af dem her i Landet. Men naar man ikke gør Embederne bedre, end at de kunne staa nogenlunde jævnsides med andre Erhverv i Samfundet, har man den bedste Regulator, der gives. Desværre, Tingen er ordnet, som sket er, men lad os saa sige det, som det er: Der have vi den Kræftskade, som er Skyld i den øjeblikkelige Misère, vi staa i, og det er en Skade, der vil følge os i mange Aar.

Saa sagde det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), det radikale Partis Ordfører: De Vanskeligheder, der møde den nye Regering, ligge lige for Dagen. Det har han naturligvis nogen Ret i. Det er en Van-